

Sygn. akt **VIII Ua 27/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)
Sędziowie:	Grażyna Łazowska del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2021r. w Gliwicach

sprawy z odwołania K. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 3 października 2019 r. **sygn. akt** VI U 229/18

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję częściowo w ten sposób, że przyznaje odwołującemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego na okres od 1 maja 2018r. do 31 maja 2018r., a w pozostałej części oddala odwołanie;
- oddala apelację w pozostałym zakresie.

(-) sędzia del. Anna Capik-Pater (-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) (-) sędzia Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII Ua 27/19

UZASADNIENIE

Odwołujący K. J. domagał się zmiany zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z 7 maja 2018 r., którą odmówiono mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Po sprecyzowaniu żądania odwołujący domagał się przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia upływu 182 dni zwolnienia lekarskiego, na okres 3 miesięcy w związku z wypadkiem przy pracy z 20 października 2017 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy domagał się oddalenia odwołania. W uzasadnieniu wskazano, że zgodnie z świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. Podniósł, że odwołujący jest uprawniony do wojskowej renty z tytułu niezdolności do pracy, a więc mając na względzie obowiązujące przepisy, niezależnie od systemu ubezpieczeń, na podstawie którego prawo do renty zostało ustalone, nie przysługuje odwołującemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Wyrokiem z 3 października 2019 r. w sprawie sygn. akt VI U 229/18 Sąd Rejonowy w Gliwicach w punkcie I zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego na okres do 30 czerwca 2018 r., a w pkt 2 oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Sąd Rejonowy oparł powyższe orzeczenie na następującym stanie faktycznym sprawy:

Odwołujący na podstawie orzeczenia nr (...) z 3 sierpnia 2001 r. wydanego przez Terenową Wojskową Komisję Lekarską w G. zaliczony został do II grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia i na tej podstawie uzyskał prawo do renty wojskowej z tytułu niezdolności do pracy. Renta wypłacana była odwołującemu przez Wojskowe Biuro Emerytalne w K..

Od 7 marca 2013 r. odwołujący zatrudniony był na podstawie umowy o pracę w (...) Sp. z o.o. w G. na stanowisku pracownika fizycznego – magazyniera. Z tytułu zatrudnienia odwołujący zgłoszony był do ZUS jako osoba podlegająca ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu.

W trakcie świadczenia pracy na rzecz pracodawcy w dniu 20 października 2017 r. odwołujący uległ wypadkowi. W trakcie przycinania deski pilarką mechaniczną, deska odbiła, a ręka odwołującego przesunięta została w obszar piły. Odwołujący doznał urazu palca trzeciego, który został amputowany oraz palca czwartego prawej ręki, który doznał ran szarpanych. Po zawiadomieniu pogotowia ratunkowego odwołujący przetransportowany został do Szpitala Miejskiego nr (...) w G., gdzie dokonano szycia ran palca trzeciego i czwartego oraz zespolenia paliczka bliższego palca trzeciego. Zdarzenie to uznane zostało przez zespół powypadkowy za wypadek przy pracy.

Z uwagi na niezdolność do pracy spowodowaną długotrwałym procesem leczenia, z powikłaniami na początku kwietnia 2018 roku, a następnie rehabilitacją odwołujący w okresie od 20 października 2017 r. do 19 kwietnia 2018 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim.

W dniu 16 kwietnia 2018 r. odwołujący z uwagi na dalszą niezdolność do pracy złożył w siedzibie oddziału organu rentowego wniosek o wypłatę świadczenia rehabilitacyjnego.

Decyzją z 7 maja 2018 r. organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do świadczenia rentowego wskazując, że odwołujący ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Po upływie zwolnienia lekarskiego odwołujący nie powrócił natychmiast do pracy. W pierwszej kolejności wykorzystał urlop wypoczynkowy, a następnie przebywał na urlopie bezpłatnym. W tym czasie kontynuował leczenie oraz rehabilitację. Do pracy wrócił dopiero 3 lipca 2018 r.

Postanowieniem z 6 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy na okoliczność ustalenia, czy odwołujący w związku z wypadkiem przy pracy z 20 października 2017 r. odzyskał zdolność do pracy po 19 kwietnia 2018 r., czy też był nadal niezdolny do pracy oraz czy dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokowały odzyskanie zdolności do pracy, a jeżeli tak, to na jaki okres (do jakiej daty) zasadnym byłoby przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego (w związku z wypadkiem przy pracy).

Po dokonaniu badania fizykalnego oraz zapoznaniu się z dostępną dokumentacją medyczną biegły ortopeda w pisemnej opinii wskazał, że odwołujący po 19 kwietnia 2018 r. był nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie i rehabilitacja lecznicza rokowały odzyskanie zdolności do pracy. Zdaniem biegłego powyższe potwierdza zaświadczenie o odbytej w czerwcu 2018 r. rehabilitacji. Dalej biegły stwierdził, że czasookres leczenia i usprawniania są zgodne

z fizjologią procesu gojenia powiklanej procesem infekcyjnym amputacji w obrębie dłoni. Biegły zaznaczył, że kontynuacja leczenia w ramach świadczeń rehabilitacyjnych powinna odbywać się w ciągłości ze świadczeniem podstawowym czasowej niezdolności do pracy, a więc do 30 czerwca 2018 r. Za datę końcową odzyskania zdolności do pracy biegły uznał dzień 1 lipca 2018 r.

Opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Powyższe okoliczności Sąd I instancji ustalił na podstawie akt organu rentowego, kopii orzeczenia nr (...) (k. 27-28), kopii zawiadomienia nr 6363/i/01 (k. 29-30), opinii biegłego R. H. z 7 stycznia 2019 r. (k. 36-37), przesłuchania odwołującego (k. 31v.).

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd I instancji uznał, że odwołanie zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wskazał, że przedmiotem sporu było ustalenie, czy odwołujący po wykorzystaniu pełnego okresu zasiłkowego, tj. po 19 kwietnia 2018 r., był nadal niezdolny do pracy i czy ewentualnie jego stan zdrowia rokował odzyskanie zdolności do pracy po wykorzystaniu świadczenia rehabilitacyjnego. Udzielenie pozytywnych odpowiedzi na powyższe pytania poprzedzało jednak rozstrzygnięcie, czy odwołujący – pobierając wojskową rentę inwalidzką – spełnił tym samym przesłankę pozbawienia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd I instancji, przytaczając treść art. 18 ust. 1 i 7 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, wskazał że świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy, jednak nie przysługuje ono osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, rodzicielskiego świadczenia uzupełniającego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia, udzielonego na podstawie odrębnych przepisów.

Dalej Sąd I instancji zauważył, że ustawodawca dokonał rozróżnienia w zakresie nabycia prawa do renty – inaczej (i na podstawie innej ustawy) uwarunkowano nabycie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a inaczej nabycie prawa do wojskowej renty inwalidzkiej.

Sąd Rejonowy, powołując się na orzecznictwo, wskazał że prawo do świadczenia rehabilitacyjnego wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej, a skoro nie wymieniono w nim policyjnej renty inwalidzkiej przyznawanej funkcjonariuszom z funduszy publicznych, to pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Przytaczając treść uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 19 lutego 2014 r. (I UK 368/13), podał że charakter prawa ubezpieczeń społecznych, którego przepisy mają charakter bezwzględnie obowiązujący, nakazuje nadawanie wskazanym art. 18 ust. 7 ustawy przyczynom odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego tylko takie znaczenie, jakie wypływa z jego tekstu. Określenie "renta z tytułu niezdolności do pracy", którym się posługuje, nie może być uznane za pojęcie zbiorcze, obejmujące wszystkie świadczenia przyznawane nie tylko z ubezpieczenia rentowego, lecz także w postaci świadczeń zabezpieczeniowych z budżetu, jakim jest "renta policyjna", czy „renta wojskowa” i nie jest tożsame z tym pojęciem. Rezultat wykładni językowej potwierdza więc wykładnia systemowa, uwzględniająca brak jakiegokolwiek związku normatywnego między wskazanymi systemami, a także zasady techniki prawodawczej wskazujące, że w ustawie nie zamieszcza się przepisów, które regulowałyby sprawy wykraczające poza wyznaczony przez nią zakres podmiotowy, czyli regulowane w niej stosunki oraz krąg podmiotów, do których się odnosi. Wykluczone jest więc – w ocenie Sądu I instancji – by ustawodawca w ustawie regulującej stosunki ubezpieczenia chorobowego, odwołując się do pojęcia „osoby mającej ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy”, sięgał do jakiegokolwiek innej definicji świadczenia przysługującego na podstawie innych przepisów niż określenie osoby uprawnionej do renty na podstawie art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jeżeli ustawodawca odwołuje się w art. 18 ust. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby

i macierzyństwa do świadczeń z ogólnie pojętego zabezpieczenia społecznego lub z budżetu, to wyraźnie o nich stanowiąc, nie uwzględnia systemu zaopatrzeniowego.

Mając na uwadze przytoczone przepisy oraz orzeczenia Sądu Najwyższego, Sąd I instancji podkreślił, że nie można utożsamiać niezdolności do służby wojskowej z niezdolnością do pracy. Tym bardziej, że odwołujący pomimo powołanego orzeczenia z 3 sierpnia 2001 r. o zaliczeniu do II grupy inwalidów, uprawniającego do renty wojskowej, wykonywał pracę zarobkową w pełnym wymiarze czasu pracy – był więc zdolny do pracy i tę pracę wykonywał, za co otrzymywał wynagrodzenie, z którego z kolei pobierane były składki, między innymi na ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe. Sąd Rejonowy podkreślił, że z akt orzeczniczych nie wynika aby ZUS kiedykolwiek wydał zaświadczenie, że odwołujący jest niezdolny do pracy. Organ rentowy również nie powołał takich okoliczności. Co więcej renta inwalidzka wypłacana była odwołującemu nie przez ZUS, a przez Wojskowe Biuro Emerytalne.

Zdaniem Sądu Rejonowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał, że odwołujący spełnił przesłanki ujęte w art. 18 ustawy zasiłkowej – odwołujący po 19 kwietnia 2018 r. był nadal niezdolny do pracy do 30 czerwca 2018 r., na co wskazywał biegły sądowy w opinii niekwestionowanej przez żadną ze stron. W związku z tym należało przyznać odwołującemu prawo świadczenia rehabilitacyjnego (po zakończeniu pełnego okresu zasiłkowego), celem dokończenia leczenia i rehabilitacji. Należy także uznać, że w okresie tym występowały pozytywne rokowania, co do odzyskania przez odwołującego zdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego na okres do 30 czerwca 2018 r. (pkt 1 wyroku), oddalając odwołanie w pozostałym zakresie (pkt 2 wyroku).

Apelację od wyroku wniósł organ rentowy, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej pkt 1.

Zaskarżając wyrok ww. części, (...) Oddział w Z. zarzucił naruszenie:

- 1) prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu i uznanie, że pobieranie renty wojskowej z tytułu niezdolności do pracy nie wyłącza prawa do świadczenia rehabilitacyjnego;
- 2) prawa materialnego, tj. art. 12 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 22 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okresy korzystania z urlopu wypoczynkowego oraz urlopu bezpłatnego;
- 3) błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą do wydania zaskarżonego wyroku, polegający na uznaniu, że odwołujący nabył prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

(...) Oddział w Z. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania (względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji).

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podkreślał, że pozbawienie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego osoby, która ma prawo do wojskowej renty inwalidzkiej z tytułu niezdolności do pracy jest zgodne z celem, któremu służyć ma to świadczenie, polegającym na zabezpieczeniu bytu materialnego przez czas niezbędny do odzyskania zdolności do pracy. Ubezpieczony w takiej sytuacji ma bowiem zapewnione środki na utrzymanie w postaci wypłacanego świadczenia. Przepis ten służy wyeliminowaniu równoczesnego pobierania dwóch świadczeń. Nie ma w ocenie organu rentowego podstaw do uprzywilejowania emerytów lub rencistów wojskowych w stosunku do osób pozostających w systemie ubezpieczeń społecznych. Z ostrożności (...) Oddział w Z. wskazał, że z ustaleń Sądu I instancji wynika, że po upływie zwolnienia lekarskiego odwołujący wykorzystał urlop wypoczynkowy, a następnie przebywał na urlopie bezpłatnym. Natomiast zgodnie z art. 172 Kodeksu pracy za czas urlopu pracownikowi przysługuje wynagrodzenie jakiego by otrzymał, gdyby w tym czasie pracował. Zatem, biorąc pod uwagę art. 22 ustawy zasiłkowej, świadczenie

rehabilitacyjne nie przysługiwałyby za okresy korzystania z urlopu wypoczynkowego, za które ubezpieczony otrzymał wynagrodzenie, a także za okresy niezdolności do pracy przypadające w czasie urlopu bezpłatnego.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest w części zasadna.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i przyjął je za własne.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że nie zasługiwał na uwzględnienie, podniesiony w pkt 1) apelacji, zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 18 ust. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu i uznanie, że pobieranie renty wojskowej z tytułu niezdolności do pracy nie wyłącza prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu Rejonowego i dokonana w uzasadnieniu skarżonego wyroku wykładnię ww. przepisu. Zgodnie z jego brzmieniem świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, rodzicielskiego świadczenia uzupełniającego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia, udzielonego na podstawie odrębnych przepisów.

Zdaniem Sądu II instancji, Sąd Rejonowy opierając się na ugruntowanych poglądach orzecznictwa, prawidłowo przyjął, że świadczenie pobierane przez odwołującego, tj. wojskowa renta inwalidzka z tytułu niezdolności do pracy, nie mieści się w katalogu świadczeń, których otrzymywanie wyłącza prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 19 lutego 2014 r. (sygn. I UK 368/13) – na co trafnie zwracał uwagę w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji – charakter prawa ubezpieczeń społecznych, którego przepisy mają charakter bezwzględnie obowiązujący, nakazuje nadawanie wskazanym art. 18 ust. 7 ustawy przyczynom odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego tylko takie znaczenie, jakie wypływa z jego tekstu. Określenie "renta z tytułu niezdolności do pracy", którym się posługuje, nie może być uznane za pojęcie zbiorcze, obejmujące wszystkie świadczenia przyznawane nie tylko z ubezpieczenia rentowego, lecz także w postaci świadczeń zabezpieczeniowych z budżetu, jakim jest "renta policyjna" i nie jest tożsame z tym pojęciem. Identyfikacja tych świadczeń jest wykluczona, co dostrzegł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 r., II UK 168/11 (OSNP 2012 nr 23-24, poz. 297), wyraźnie odróżniając rentę z tytułu niezdolności do pracy przyznawaną na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od policyjnej renty inwalidzkiej.

Z kolei w postanowieniu z 22 lipca 2013 r., III UZ 9/13 (niepublikowane) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że system zabezpieczenia emerytalnego wojskowych stanowi regulację niewpisującą się w powszechny system emerytalny. Te same argumenty można przytoczyć dla odróżnienia renty pobieranej przez skarżącego od renty z funduszu rentowego.

Należy zatem podkreślić – za cytowanym wyżej orzecznictwem Sądu Najwyższego – że prawo do świadczenia rehabilitacyjnego wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 18 ust. 7 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Nie wymieniono w nim wojskowej renty inwalidzkiej, więc pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Wobec powyższego zarzut naruszenia art. 18 ust. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa okazał się bezzasadny.

W ocenie Sądu Okręgowego trafny natomiast okazał się przedstawiony w pkt 2) apelacji zarzut dotyczący naruszenia przez Sąd I instancji w skarżonym wyroku art. 12 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 22 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Apelujący organ rentowy wskazywał, że z ustaleń Sądu I instancji wynikało, że po upływie zwolnienia lekarskiego odwołujący

wykorzystał urlop wypoczynkowy, a następnie przebywał na urlopie bezpłatnym. Zatem, biorąc pod uwagę wskazane przepisy, świadczenie rehabilitacyjne nie przysługiwałoby za okresy korzystania z urlopu wypoczynkowego, za które ubezpieczony otrzymał wynagrodzenie, a także za okresy niezdolności do pracy przypadające w czasie urlopu bezpłatnego.

W celu zbadania ww. okoliczności Sąd Odwoławczy uzupełnił materiał dowodowy w sprawie i zwrócił się do pracodawcy odwołującego – (...) sp. z o.o. w G. – o informację w jakich okresach odwołujący korzystał z urlopu wypoczynkowego oraz urlopu bezpłatnego między 19 kwietnia 2018 r. a 30 czerwca 2018 r.

Z informacji z 26 października 2020 r. (k.99 a.s.) przekazanej przez (...) sp. z o.o. w G. wynika, że odwołujący w okresie od 20 do 30 kwietnia 2018 r. korzystał z urlopu bezpłatnego, a w okresie od 1 do 30 czerwca 2018 r. wykorzystał urlop wypoczynkowy.

Należy wskazać, że zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawa z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 870 ze zm.) zasiłek chorobowy nie przysługuje za okresy niezdolności do pracy, w których ubezpieczony na podstawie przepisów o wynagradzaniu zachowuje prawo do wynagrodzenia. Okresy te wlicza się do okresu zasiłkowego.

Z kolei jak wynika z art. 12 ust. 2 pkt 1 tej ustawy zasiłek chorobowy nie przysługuje również za okresy niezdolności do pracy przypadającej w czasie urlopu bezpłatnego.

Natomiast w myśl art. 22 ww. ustawy do świadczenia rehabilitacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 11 ust. 4 i 5, art. 12, art. 13 ust. 1, art. 15 i 17.

Zgodnie zaś z art. 172 Kodeksu pracy za czas urlopu pracownikowi przysługuje wynagrodzenie, jakie by otrzymał, gdyby w tym czasie pracował.

Biorąc pod uwagę cytowane wyżej przepisy oraz fakt – wykazany w toku postępowania apelacyjnego – że odwołujący w okresie od 20 do 30 kwietnia 2018 r. korzystał z urlopu bezpłatnego, a od 1 do 30 czerwca 2018 r. z urlopu wypoczynkowego, w ocenie Sądu Okręgowego odwołującemu nie przysługuje świadczenie rehabilitacyjne za te okresy.

Rację miał zatem organ rentowy, wskazując w apelacji na naruszenie w zaskarżonym wyroku art. 12 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 22 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. W tym zakresie apelacja (...) Oddział w Z. była uzasadniana.

Zatem Sąd Okręgowy – w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. – w pkt 1 wyroku zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję częściowo w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego na okres od 1 maja 2018 r. do 31 maja 2018 r.

W pozostałej części Sąd Okręgowy – na podstawie art. 385 k.p.c. – oddalił apelację organu rentowego, uznając ją za bezzasadną.

(-) sędzia del. Anna Capik-Pater (-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) (-) sędzia Grażyna Łazowska